

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Daad en discussie: links geweld: de invloed van interne discussie en overheidsrespons

Hanselman, B.T.G.

Citation

Hanselman, B. T. G. (2025, January 10). *Daad en discussie: links geweld: de invloed van interne discussie en overheidsrespons*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4175395>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4175395>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Hoofdstuk 2: Theoretisch kader

Actievoerders hebben zelf vaak een ambivalente houding inzake de begrippen praktijk en theorie, zoals Amerikaanse anarchistinnen laten horen: “Act first. Analyze later. Impulse – not theory – makes the great leaps forward. Theory comes when people try to figure out what they did – after they do it”.²⁰ Ook de juist vanwege haar lange theoretische verhandelingen bekend staande, terroristische, Rote Armee Fraktion (RAF) beoogde volgens dit principe te handelen: “Nicht erst die ‘Klassenanalyse’, sondern erst einmal losschlagen und dann analysieren, was los und an Veränderungen möglich ist”.²¹

In dit hoofdstuk volgt de theoretisch inbedding van het onderzoek naar links geweld in Nederland. Naast definities en theorieën is er kort aandacht voor het radicaliseringsproces, waarbij de grenzen van het toelaatbare worden opgezocht of (vaak) overschreden. Expliciet geldt dat – anders dan bij onderzoek van wetenschappers, die bijvoorbeeld politiek geweld willen verklaren of de invloed ervan op de maatschappij accentueren – het onderzoek van de BVD en AIVD een eigen invalshoek kent. Daar staat immers veeleer de vraag centraal welke (mogelijke) aantastingen van de democratische rechtsorde of risico’s van – een oneigenlijke – beïnvloeding van politieke besluitvorming er zijn.

Ofschoon eveneens wordt ingegaan op hypotheses die het geweld van de Nederlandse (linkse) extremisten kunnen helpen duiden, en op factoren die geweld juist kunnen afremmen, wil dit onderzoek nadrukkelijk geen theoretische verklaring geven voor geweld, zoals ook de resultaten van het (descriptieve) empirisch onderzoek zullen laten zien. Het zoekt, zoals hier reeds vaker is geaccentueerd, met name naar zowel de rol van de interne geweldsdiscussie als het beleid van de autoriteiten. Bij dit laatste komt de specifiek Nederlandse aanpak, die ook in dit onderzoek de naam ‘Dutch Approach’ krijgt, aan bod. Het hoofdstuk wordt afgesloten met de afbakening en inrichting van het onderzoek.

2.1 Theorieën van politiek geweld

Onderhavig onderzoek betreft een relatief braakliggend terrein. Het wil duiding geven aan bewegingsinterne remmen op politiek geweld en de invloed van overheidsrespons op dat geweld. Verklaringen voor dit geweld, maar ook de radicalisering van sommige actievoerders zijn – in de voorbije decennia – ruimschoots gegeven. Zo wordt een aantal socio-economische

²⁰ Jerry Rubin, *Do it!* (New York: Simon & Schuster, 1970), 116.

²¹ Butz Peters, *RAF. Terrorismus in Deutschland* (Stuttgart: Deutsche Verlags-Anstalt, 2008), 269.

factoren aangehaald: ontbering, onrecht, woede en frustratie, maar met name ongeduld.²² Dit onrecht is te zien bij de *injustice frames* van Gamson et al. (1982), die mede wordt gekoppeld aan “repressieve maatregelen van overheden” die zo weer de “injustice frames” versterken’.²³ Hierbij geldt overigens een waarschuwing: “As the regime responds to terrorism with greater force, violence escalates out of control”.²⁴ Deze bevindingen die ook in dit onderzoek opgeld doen zijn deels terug te zien in de, hier nader te behandelen, geweldshypothesen.²⁵

Ook elders wordt ingehaakt in op genoemde escalatie.²⁶ Daarbij wordt verwezen naar Amsterdamse onderzoekers, die diverse radicaliseringstriggers noemen: persoonlijke factoren (identiteit, relatieve deprivatie, uitsluiting en discriminatie, maar eveneens problemen thuis of aanvaringen met het bevoegd gezag); sociale processen, die iemand kunnen stimuleren lid te worden van een extremistische groep, maar tevens zaken die zich afspelen op nationale of op wereldschaal (zoals het Israëlisch-Palestijnse conflict).²⁷

Dit onderzoek gaat niet om, verbale of non-verbale, manifestaties van zich aan de wet houdende activisten, maar specifiek om de acties van, de grenzen van de wet overschrijdende, extremisten tegen (symbolen en/of eigendommen van) hun tegenstanders. Het gaat hierbij om zowel ideologische tegenstanders zoals extreemrechts, als om de instanties en ondernemingen die, met name in hun hoedanigheid als makers, ‘handlangers’ en/of uitvoerders van het beleid, worden aangevallen. Extremisten, maar deels ook de maatschappij beschouwen soms ook grof geweld als een gelegitimeerde reactie op overheidsoptreden, want de staat geldt in hun optiek als belangrijkste vijand. Onduidelijk blijft echter wie, waarom, extremist wordt. Met name de vraag waarom slechts een enkeling uiteindelijk radicaliseert richting geweldstoepassing en in het uiterste geval doorstoot naar “*clandestine political violence*”, zoals della Porta dat inzake terrorisme noemt, is dan ook moeilijk te beantwoorden. De uiteindelijke *trigger* lijkt immers van persoon tot persoon te verschillen.

Bedoelde bevindingen over terrorisme zijn voor een deel eveneens van toepassing op wat hier wordt onderzocht: ‘links extremisme’. Genoemde auteur concludeert onder meer dat ‘politiek geweld bestaat uit die repertoires van collectieve actie, die grote fysieke kracht met

²² Marta Crenshaw, ‘The causes of terrorism’, *Comparative Politics* Vol. 13. No. 4 (Juli 1981): 383-388.

²³ Donatella della Porta, *Social Movements, Political Violence and the State* (Cambridge: Cambridge University Press, 1995), 163 en 183.

²⁴ Della Porta, *Social Movements*, 394.

²⁵ Buijs, *Overtuiging en geweld*, 190-234.

²⁶ Kees van den Bos, *Waarom mensen radicaliseren. Hoe waargenomen onrechtvaardigheid radicalisering, extremisme en terrorisme aanwakkert* (Amsterdam: Prometheus, 2019), 72-73.

²⁷ A.R. Feddes, L. Nickolson & B. Doosje, *Triggerfactoren in het radicaliseringsproces* (Den Haag/Amsterdam: Expertise-unit Sociale Stabiliteit/Universiteit van Amsterdam, 2015).

zich meebrengen en die schade berokkenen aan een tegenstander teneinde politieke doelen te bereiken'.²⁸ Hierbij wordt verwezen naar 'aanvallen op eigendommen, rellen, gewelddadige confrontaties tussen etnische of politieke groepen en schermutselingen met de politie'. Zulk 'clandestien politiek geweld' komt voor tijdens golven van protest en kan gezien worden als bijproduct van sociale bewegingen, aangezien het wordt aangewend door binnen die sociale bewegingen ontstane radicale afsplitsingen.²⁹ De auteur concludeert dat het onderzoek naar sociale bewegingen een goede inspiratie is gebleken om gewelddadige groepen te begrijpen. De meeste groepen binnen een (sociale) beweging beperken zich tot matiging en slechts een kleine minderheid zal radicaliseren. Dergelijke processen hebben plaats tijdens de interactie van de diverse actoren, waaronder genoemde bewegingen, maar mede staatsinstellingen. Bij de verschillende activiteiten ontwikkelt het geweld, van dus een minderheid, zich als vanzelf. Dit geweld is nadrukkelijk vaak een gevolg van de overreactie van de staat op de protesten.³⁰ Genoemde bevindingen gelden overigens tevens voor het linkse extremisme in Nederland.

Wetenschappers hebben – ook meer recent – getracht de toename van politiek geweld, of juist het belemmeren ervan, theoretisch te onderbouwen. Hierbij komen verschillende – in dit onderzoek overigens niet verder uitgewerkte – factoren van radicalisering, maar eveneens de-radicalisering aan bod.³¹ Ook andere onderzoekers hebben de materie onderzocht.³² In het voorliggende onderzoek worden hiertoe, met name, Buijs (1995) en Busher et al. (2019, 2021) aangehaald, omdat zij specifiek aandacht hebben besteed aan enerzijds de interactie tussen de actievoerders en autoriteiten én actievoerders onderling, anderzijds aan diverse remfactoren op de aanwending van geweld. Maar eerst worden enige, mede voor dit onderzoek relevante, begrippen specifiek gedefinieerd.

2.2 Definities van voor politiek geweld relevante begrippen

Bijvoorbeeld Schmid heeft in relatie tot terrorisme een (aanzienlijk) aantal definities verzameld waarbij hij een, belangrijk, onderscheidend element aanbrengt: "The question of definition of a term like terrorism cannot be detached from the question of who is the defining

²⁸ Donatella della Porta, *Clandestine Political Violence* (Cambridge: Cambridge University Press, 2013), 20-24.

²⁹ Della Porta, *Clandestine Political Violence*, 32.

³⁰ *ibidem*, 441-446.

³¹ Randy Borum, 'Radicalization into Violent Extremism. A review of Social Science Theories, *Journal of Strategic Security*, Volume 4, No 4 (winter 2011): 22-23.

³² Clark McCauley & Sophia Moskalenko, Mechanisms of Political Radicalization: Pathways Toward Terrorism, *Terrorism and Political Violence*, 20:415-433 (2008): 418-428.

agency”.³³ Dit geldt ook voor de begrippen ‘vrijheidsstrijder’ en ‘terrorist’. Een Amerikaanse anarchist en filosoof wijst hierbij op de hypocrisie, die vaak gepaard gaat met het gebruik van geweld: “If it is done to me, it is violent. If it is done by me or for my benefit, it is justified, acceptable, or even invisible”.³⁴ Ergo, dergelijke begrippen zijn altijd politiek geladen en/of context-afhankelijk.

In Nederland hanteren de in de praktijk, dat wil zeggen bij de directe bestrijding van geweld, betrokken partijen (AIVD/NCTV) voor – het in ons land nauwelijks van toepassing zijnde – *terrorisme* sinds enige decennia de volgende, tevens in het kader van dit onderzoek geldende, definitie:

“Terrorisme is het uit ideologische motieven dreigen met, voorbereiden of plegen van op mensen gericht ernstig geweld, dan wel daden gericht op het aanrichten van maatschappij-ontwrichtende zaakschade, met als doel maatschappelijke veranderingen te bewerkstelligen, de bevolking ernstige vrees aan te jagen of politieke besluitvorming te beïnvloeden”.

Hoewel veel wetenschappers anders oordelen geeft, bijvoorbeeld, Lisa Stampnitzky van de University of Sheffield in een citaat de voorkeur aan een praktijkdefinitie: “There would be no definition of terrorism without counterterrorism. The best definition of terrorism is how it is defined in practice; thus counterterrorism ‘defines’ terrorism”.³⁵ Mede ten aanzien van het voorliggende, sterk op de praktijk leunende, onderzoek – waarin het terrorisme overigens een verwaarloosbare rol speelt – is gebruik van een dergelijke, inmiddels mede door Nederlandse wetenschappers overgenomen, definitie rationeel.

Ook in relatie tot extremisme bestaan veel definities, waarbij de epitheta intolerant en antidemocratisch voorbijkomen en gewezen wordt op illegaal handelen en geweld als doel. In Nederland geldt – sinds dit decennium – eveneens een kortere definitie van extremisme: “Het uit ideologische motieven bereid zijn om niet-gewelddadige en/of gewelddadige activiteiten te verrichten die de democratische rechtsorde ondermijnen”.³⁶ Maar in relatie tot *extremisme* en *activisme* worden in voorliggend onderzoek de uitgebreidere definities gebruikt van de NCTV en AIVD:

³³ Peter Klerks, *Terreurbestrijding in Nederland 1970-1988* (Amsterdam: Ravijn, 1989), 20.

³⁴ Peter Gelderloos, *The failure of Nonviolence* (Seattle: Left Bank Books, 2016), 20.

³⁵ M.Stohl, R. Burchill & S. Englund, *Constructions of Terrorism. An Interdisciplinary Approach to Research and Policy* (Oakland, Ca.: University of California Press, 2017), 5.

³⁶ NCTV. 2019. ‘Dreigingsbeeld Terrorisme Nederland’.
file:///C:/Users/My%20Asus/Downloads/DTN52_Definitief.pdf.

“Extremisme is het fenomeen waarbij personen of groepen bewust over de grenzen van de wet gaan en illegale acties plegen om zo hun doel te bereiken. De bereidheid van extremisten om diepingrijpende veranderingen na te streven gaat meestal gepaard met het gebruik van ondemocratische middelen: via systematisch haat zaaien, demoniseren en intimideren tot het gebruik van geweld. Het doel heiligt daarbij voor hen de middelen. Activisten zijn gematigder dan extremisten. Zij opereren binnen de grenzen van de wet en ondernemen doorgaans geen illegale acties”.³⁷

In het verleden heeft de BVD altijd de term ‘politiek (gewelddadig) activisme’ gehanteerd, zonder overigens een, specifieke, definitie te formuleren. Pas in 2001 wordt gesteld dat het ‘politiek gewelddadig activisme zich onderscheidt van terrorisme, doordat het is gericht op het aanbrengen van materiële schade en niet op het maken van slachtoffers’.³⁸ Hier wordt de terminologie van de dienst overgenomen: ‘politiek (gewelddadig) activisme’ voor de jaren tachtig en negentig, ‘activisme en extremisme’ in – ruwweg – het nieuwe millennium.

Ook zijn er andere (eerder sociaalpsychologische) begrippen, zoals *radicalisering*, een concept dat deels scherp is betwist. Dit wordt onder meer in verband gebracht met het feit dat in zowel het politieke als publieke discours een belangrijke factor weggelaten wordt, namelijk de context waarbinnen deze processen van radicalisering plaatsvinden.³⁹ Het is nu slechts een politiek containerbegrip, waarvan politici gebruik maken om een onderscheid aan te brengen tussen de ‘gematigden, waartoe zij zelf behoren, en radicalen, oftewel hun politieke en sociale tegenstanders’.⁴⁰ De auteurs – die hier met name doelen op de aanslagen van islamisten in de Verenigde Staten, Madrid en Londen – wijzen erop dat, reeds bestaande en veel gehanteerde, modellen zoals het piramidemodel van McCauley & Moskalenko (2008) en stappenmodel van Moghaddam (2005) goed zicht bieden op de ontwikkelingsgang van ‘normaal’ naar radicaal’ en dat behalve de beleidsmakers eveneens de inlichtingendiensten en opsporingsinstanties de modellen hebben gebruikt om maatregelen te treffen ter bestrijding van terrorisme.⁴¹ Kortom, ook hier bepaalt de praktijk het gewicht dat aan radicalisering wordt toegekend.

Anderen mengen zich mede in deze discussie, zoals een citaat laat zien: “Most of the definitions currently in circulation describe radicalisation as the process whereby individuals or groups come to approve of and (ultimately) participate in the use of violence for political

³⁷ AIVD. ‘Extremisme’. <https://www.aivd.nl/onderwerpen/extremisme>

³⁸ BVD, *Jaarverslag 2001* (mei 2002), 51.

³⁹ S. Ravn, R. Coolsaet & T. Sauer, ‘Rethinking radicalisation. Addressing the lack of contextual perspective in the dominant narratives on radicalisation’, *Radicalisation – A Marginal Phenomenon or a Mirror to Society?*, pp. 21-46 (Leuven: Leuven University Press, 2019): 28.

⁴⁰ S. Ravn, *Rethinking radicalisation*, 26.

⁴¹ *ibidem*, 29.

aims”.⁴² En de Europese Unie laat zich hierover als volgt uit: “Radicalisation is a phased and complex process in which an individual or a group embraces a radical ideology or belief that accepts, uses or condones violence, including acts of terrorism, to reach a specific political or ideological purpose”. Naast deze ‘theoretische’ definities bestaat er een door meerdere, mede buitenlandse, onderzoekers gehanteerde gangbare definitie van de AIVD.⁴³ Ook Nederlandse wetenschappers nemen deze over.⁴⁴ Aangezien onderhavig onderzoek, zoals is gebleken, niet los kan worden gezien van de interactie tussen de veiligheidsdiensten/opsporingsinstanties en actievoerders, wordt ook hier gekozen voor deze praktijkdefinitie:

“Radicalisering is de groeiende bereidheid tot het nastreven of ondersteunen van die ingrijpende veranderingen, welke op gespannen voet staan met, of een bedreiging vormen voor, de democratische rechtsorde, waarbij vaak ondemocratische middelen worden ingezet”.

2.3 Politiek (gewelddadig) activisme

De hiervoor genoemde begrippen komen samen binnen het ‘politiek (gewelddadige) activisme’. Zó heet bij de BVD actievoeren vanuit de linkse ‘Beweging’, waarbij het al dan niet noemen van ‘gewelddadig’ het onderscheid aangeeft tussen legaal activisme en illegaal extremisme. Sinds de jaren zestig droomt een zogenaamde ‘protestgeneratie’ van een nieuwe, utopische wereld.⁴⁵ Dit wordt initieel op ludieke wijze vormgegeven door Provo, maar zij zal spoedig worden overvleugeld door de diverse afdelingen van de communistisch *angehauchte* Rode Jeugd, die zich – voor een klein deel – tevens toelegt op geweld tegen, vooral, objecten. Later treden Rode Hulp en Rood Verzetfront in haar voetsporen, maar zij maken in de jaren tachtig en negentig plaats voor de veeleer anti-imperialistische ‘Beweging’, die voor een deel wordt gekenmerkt door deels exorbitante aanslagen tegen objecten. In het nieuwe decennium wordt deze ‘oude’ Beweging gaandeweg vervangen door een nieuwe categorie actievoerders, die met name gekarakteriseerd wordt door *single-issue* activiteiten.

In eerdere hoofdstukken is reeds aangegeven welke wetenschappers (vooral historici) en journalisten zich ingespannen hebben kond te doen van onder meer de reeks aan incidenten

⁴² Borum, *Radicalization into Violent Extremism*, 13.

⁴³ Nadia Fadil, Martijn de Koning & Francesco Ragazzi, *Radicalization in Belgium and the Netherlands. Critical perspectives on violence and security* (London/Camden: Bloomsbury Publishing, 2019), 35.

⁴⁴ Van den Bos, *Waarom mensen radicaliseren*, p. 14

⁴⁵ <https://isgeschiedenis.nl/nieuws/de-protestgeneratie-dromen-van-een-nieuwe-utopische-wereld>. Inleiding artikel.

vanuit deze actievoerders, maar mede van de inbreng van de overheid in het tegengaan ervan. Hun publicaties leveren nauwelijks stof tot discussie, maar de verschillende onderzoeken naar de Beweging laten wel zien dat er hier iets mankeert: het gaat bijna uitsluitend over activisme. Het extremisme – met zijn grenzen van de wet overschrijdende activiteiten – komt nauwelijks aan bod. Het voorliggende onderzoek wil deze – wetenschappelijke – kloof overbruggen door gebruik van, zoveel mogelijk, gederubriceerd inlichtingenmateriaal. Het onderzoek van onder meer Van den Bos naar redenen van radicalisering ligt mede ten grondslag aan dit onderzoek, dat echter meer specifiek is gericht op de rol en het nut van het inlichtingenmateriaal. Juist dit biedt ons immers een specifieke empirie: door deze vorm van (directe) waarneming treden we binnen in het leven van de actievoerder en verwerven we, noodzakelijke, kennis die mede ten goede komt aan het historische perspectief: naast activisme wordt nu tevens inzicht geboden in extremisme.

2.4 Manieren om politiek geweld te verklaren

Politiek geweld wordt, bijvoorbeeld, gedefinieerd als “opzettelijke fysieke aantasting van objecten en/of personen, waarmee men invloed tracht uit te oefenen of daadwerkelijk uitoefent op het politieke handelen van de overheid en/of andere politieke actoren”.⁴⁶ Daarbij lijkt de vraag van belang wie, wanneer en waarom, besluit al dan niet legitiem geacht geweld toe te passen. Maar ook volgt politiek geweld niet altijd op een weloverwogen beslissing. Het kan in het spel van actie en reactie plaatsvinden tijdens confrontaties met tegenstanders. Dat wordt gevisualiseerd in deze driedeling: (1) *intentioneel geweld*, wanneer de actievoerders op voorhand besluiten geweld te gebruiken; (2) *potentieel geweld*, wanneer een deel er rekening mee houdt dat dit geweld ‘mogelijk’ aangewend moet worden en zich daarop voorbereidt; en (3) *situationeel geweld*, wanneer geweld onbedoeld en onvoorzien optreedt tijdens interactie tussen strijdende groeperingen. Met name aangezien het, hier bedoelde, onderzoek van Buijs specifiek is gericht op de ‘Beweging’ in het decennium 1980-1990, zullen diens bevindingen mede in voorliggend onderzoek – waarin vooral deze periode een zeer belangrijke rol speelt – worden meegenomen.⁴⁷

2.4.1 Oorzaken van geweld

Buijs heeft aan de hand van ontwikkelingen in 1980-1990 gezocht naar ‘manieren om politiek geweld te verklaren’.⁴⁸ De auteur heeft zijn hypothesen gesorteerd in vier categorieën:

⁴⁶ Buijs, *Overtuiging en geweld*, 165.

⁴⁷ *ibidem*, 168-169.

⁴⁸ *ibidem*, 190-191.

(1) ‘interactie verklaringen’; (2) ‘politiek-systeem verklaringen’; (3) ‘bewegings verklaringen’ en (4) ‘isolements verklaringen’. De, a priori, meest relevante worden hier kort uiteengezet.

Ad 1. De interactie tussen beweging en overheid.

Buijs zoekt de relatie tussen coulance van de autoriteiten en de daardoor veroorzaakte toename van activistisch geweld: de ‘*lankmoedigheid-agressiehypothese*’. Té repressief beleid kan echter tevens leiden tot radicalisering van actievoerders: de ‘*repressie-verzetshypothese*’. Een wederzijdse toename van geweld is hét kenmerk van de ‘*escalatiehypothese*’.

Ad 2. Het functioneren van het politiek systeem

Geweldsaanwending hangt direct samen met het (dis)functioneren van autoriteiten: de ‘*discrediteringshypothese*’.⁴⁹ Wanneer actievoerders geen toegang krijgen tot beleidsmakers, worden ongeduld en frustratie omgezet in geweld: ‘*blokkade-frustratiehypothese*’. Volgens de ‘*legitimiteshypothese*’ krijgen autoriteiten bij minder effectief beleid naar rato minder steun onder de bevolking, waardoor de kans op geweld zal toenemen. Bij de daarmee concurrerende ‘*facilitatie-repressiehypothese*’ kunnen de gematigde activisten nog gematigder worden door concessies en facilitatie, maar kunnen tevens “geïsoleerde radicalen min of meer straffeloos repressief tegemoet getreden worden”.

Ad 3. De ontwikkeling van oppositionele bewegingen

Volgens de ‘*mislukking-frustratiehypothese*’ kan feilen van legale oppositie leiden tot frustratie en geweld. Een variant is de ‘*marginaliseringshypothese*’: “Afname van de aanhang van een beweging leidt tot een toename van de hoeveelheid geweld”. Buijs’ ‘*hypothese van de geweldscultuur*’ betreft “het geheel van opvattingen en houdingen waarbinnen gewelddadige oplossingen van tegenstellingen gezien worden als een reële en soms zelfs vanzelfsprekende optie”. Politiek geweld in Nederland is in de ‘*hypothese van de internationale ontwikkelingen*’ deels exogeen van aard, omdat het zijn aanleiding vindt in een buitenlands politiek systeem. Solidariteit hier met ‘vrijheidsstrijders’ daar is hierbij van direct belang.

Ad 4. Isolement en geweld

Politiek geweld is vooral te zien bij kleine groepen – goed opgeleide – jongeren die de massa in beweging willen brengen, maar daarbij eerder afstevenen op hun eigen isolement: de ‘*hypothese van de geïsoleerde en op drift geraakte intelligentsia*’. Een andere premisse is de ‘*hypothese van de isolering van radicale actievoerders*’. Beide lijken, zeker deels, overeen te komen met genoemde marginaliseringshypothese.

⁴⁹ Buijs beroept zich hierbij op het door Van Deth en Vis gepresenteerde ‘geïntegreerd model van het politieke proces: J.W. van Deth en J.C.P.M. Vis (1990): ‘Problemen, politiek en politieke problemen’.

2.4.2 Remmen op geweld

Geweldsgebruik wordt dus gezien als ‘reële, soms vanzelfsprekende optie’.⁵⁰ Want ‘de legitimiteit van de overheid is aangetast en zowel overheid als burgers definiëren de wettelijke normen erg ruim’.⁵¹ Of geweldsgebruik legitiem is, geldt voor groepen en bewegingen zelf als belangrijk discussiepunt. Hierbij komt tevens ter sprake of, en zo ja wanneer, ontwikkelingen moeten worden afgeremd.

Voorliggend onderzoek maakt nadrukkelijk gebruik van recente research naar een tot dan wetenschappelijk onderbelicht onderwerp, namelijk hoe (gewelddadige) groepen zichzelf grenzen opleggen.⁵² In dit verband wordt gesteld: “As well as situating intra-group processes within the context of broader conflict dynamics, it is also important to conceive of how they influence and are influenced by individual-level processes of decision-making and reflection”. Er bestaat volgens de auteurs een direct verband tussen abstracte begrippen – zoals de relatie tussen groepsleden onderling en die met tegenstanders en veiligheidsdiensten – en zaken op meer individueel niveau – zoals persoonlijke beslissingen, emotie en ‘morele intuïtie’. Beide kunnen leiden tot een groepsinterne discussie over de actievormen, inclusief het instellen van interne remmen op geweld.

Bedoelde ‘interne remmen’ zijn nader gedefinieerd en in vijf “logica’s” uitgesplitst die hier kort worden aangestipt, maar in het onderzoek nader uiteengezet:⁵³

1. Strategische logica: gewelddadige strategieën zijn doorgaans minder effectief dan niet-gewelddadige of zelfs contraproductief.
2. Morele logica: normen en waarden verhinderen emotionele impulsen voor geweld of verbieden dit bij voorbaat. Vooral geweld tegen personen gaat in tegen de eigen ethische principes.
3. Logica van de instandhouding van het ego: de groepsnarratieven benadrukken het afzien van geweld – “Is this the sort of thing that we do?” – of dringen aan op het buitensluiten van tot geweld neigende personen en/of groepen.
4. Logica van de definitie van de outgroup: de grenzen met potentiële tegenstanders worden meer fluïde gemaakt, zelfs die met de staat en zijn veiligheidsapparaat. Zo kunnen feitelijke buitenstaanders zelfs bondgenoten worden of vormen zij op zijn minst geen existentiële bedreiging.

⁵⁰ Buijs, *Overtuiging en geweld*, 219-220.

⁵¹ ibidem, 167-168.

⁵² Joel Busher, Donald Holbrook & Graham Macklin, ‘How the “Internal Brakes” on Violent Escalation Work and Fail: Toward a Conceptual Framework for Understanding Intra-Group Processes of Restraint in Militant Groups’. *Studies in Conflict & Terrorism*, DOI: 10.180/105610X.2021.1872156 (2021): 7-9.

⁵³ Busher, *How the “Internal Brakes” on Violent Escalation Work and Fail*, 4-5.

5. Organisatorische logica: morele en strategische ontwikkelingen propageren geen of hooguit beperkt geweld. Geweld wordt gelimiteerd en/of er worden binnen de beweging of groep voorwaarden gecreëerd om dit geweld te beheersen.

Bij genoemde intra-groepsprocessen en de interactie met de overheid laten Busher et al. een zekere overlap zien met de hypothesen van Buijs, bijvoorbeeld waar het gaat om facilitatie versus repressie en repressie versus verzet.⁵⁴ Bij interne remmen op geweld hoeft niet altijd sprake te zijn van een *top-down* benadering. In een aantal gevallen geldt juist een *bottom-up* benadering, waarbij de rem wordt aangetrokken door de groepsleden zelf. Genoemde auteurs zien binnen een beweging naast de logica's de aanwezigheid van diverse schillen, die effect (kunnen) hebben op het, metterdaad, functioneren van de groep: de zogenaamde '*contexts*'.⁵⁵ Voor dit onderzoek is er, vanwege de daarin belangrijke discussie, één van direct belang: de *immediate post-escalation contexts*. Deze heeft betrekking op de – directe – nasleep van een geweldsdaad, waarbij de rem op geweld niet blijkt te hebben gewerkt. Groepsleden reageren op deze escalatie door middel van interne geweldsdiscussie. Veel daarvan is terug te vinden binnen de door de linkse actievoerders hier als zodanig aangeduide 'bewegingsdiscussie' of 'verbredingsdiscussie'. Deze zal elders kort worden aangestipt.

Bovenstaande uitwerkingen – van zowel Buijs' oorzaken van geweld als de remmen daarop van Busher et al. – hebben een belangrijke plaats in het voorliggende onderzoek naar de rol van de bewegingsinterne discussie bij het beperkt houden van de geweldsaanwending tot een de facto kleine groep extremisten. Zij overstijgen daarmee de overige (kort vermelde) theorieën.

2.5 'Dutch Approach': het Nederlandse overheidsbeleid

Het Nederlandse beleid is in het verleden al onderwerp van onderzoek geweest door toedoen van wetenschappers als Klerks (1989), Muller (1994) en de Graaf (2010), waarvan zeker eerstgenoemde kritisch staat ten opzichte van het werk van de autoriteiten, vooral de BVD. Daartegenover staat de *performance* van actievoerders wier intensiteit, zoals gezegd, mede wordt bepaald door de intern gevoerde discussie over vooral geweldsaanwending, die voor een groot deel samenhangt met activiteiten van de overheid. De dienst opperde: "Links extremisme is te vergelijken met een veenbrand, die meest ondergronds smeult, maar soms plotseling opblaait. (..) Aangezien links extremisme in de geschiedenis wordt gekenmerkt door een grillig verloop met soms grote pieken in intensiteit, is een regelmatige bijstelling van het

⁵⁴ ibidem, 5.

⁵⁵ ibidem, 9-12.

heersende beeld noodzakelijk”.⁵⁶ Ook overheidsbeleid inzake bestrijding van politiek geweld is deels dus sterk aan verandering onderhevig en de instanties, met name veiligheidsdiensten en politie, moeten dit geweld dan ook vanuit diverse invalshoeken bestrijden.

De rol van de overheid inzake het beteugelen van geweld is multi-interpretabel. In een artikel over ‘strafrechtelijke terreurbestrijding’ wordt nader ingegaan op de betekenis van het Nederlands beleid.⁵⁷ Het heeft nadrukkelijk een ‘justitieel’ primaat: “De minister van Justitie nam de beslissingen en de politie was uitvoeringsorgaan”. Ondanks genoemd primaat en het inherente geweldsmonopolie is hier het uitgangspunt – waar mogelijk – “terughoudendheid in geweldsgebruik”. Het politiek protest moet worden ingebed in het democratische stelsel, zelfs wanneer dit via buitenparlementaire acties of dreigen met geweld tot uiting komt. Hier wordt voortgeborduurd op de lankmoedigheid-agressiehypothese van Buijs, die immers suggereert dat ‘teveel vrijheid en onvoldoende krachtadig optreden van de overheid kunnen leiden tot oprekken van maatschappelijke grenzen en optreden van geweld’.⁵⁸ Deze attitude wordt door anderen beschouwd als in lijn met het tot 1985 gevoerde criminaliteitsbeleid.⁵⁹ Maar met de regeringsnota ‘Samenleving en criminaliteit’ wordt een ander beleid voorgesteld.⁶⁰ Naast een meer relevante positie van het strafrecht is er, vooral, aandacht voor preventie. Dit wordt met de terrorismewetgeving na 11 september 2001 helemaal duidelijk. Maar de auteur concludeert opmerkelijk genoeg ook dat niet alleen Molukse acties, maar mede de aanslagen van de Rode Jeugd en RaRa “misschien wel dezelfde reactie zouden hebben opgeleverd als de aanslagen op de Twin Towers als zij nu, twintig jaar later, hadden plaats gevonden”.⁶¹ De – lang softe – Dutch Approach van tevens het extremistische actievoeren heeft in Nederland, zeker na 2001, plaatsgemaakt voor een nieuwe en afwijkende aanpak.⁶²

De inbreng van de overheid is niet alleen onderhevig aan sociale, maar ook politieke veranderingen. Dat toont een onderzoeker aan de hand van de Partij van de Arbeid die vanaf begin jaren zeventig, door de ‘nieuwe sociale beweging’, ingrijpend is gewijzigd en “nieuw-

⁵⁶ AIVD, *Links activisme in Nederland – Divers en diffuus, wisselvallig en wispelturig* (Zoetermeer: AIVD, 2013), 3.

⁵⁷ Maartje van der Woude, ‘Over het verleden, het heden en de toekomst van strafrechtelijke terreurbestrijding in Nederland’, *Proces* (88) 1 5-14 (2009): 7-8.

⁵⁸ Buijs, *Overtuiging en geweld*, 192-193.

⁵⁹ Van der Woude, *Over het verleden, het heden en de toekomst van strafrechtelijke terreurbestrijding in Nederland*, 9-10.

⁶⁰ Zie Kamerstukken II 1984-1985, 18 995, nr. 13-14.

⁶¹ Van der Woude, *Over het verleden, het heden en de toekomst van strafrechtelijke terreurbestrijding in Nederland*, 12.

⁶² *ibidem*, 14.

linkse militanten aantrok”.⁶³ Maar wanneer de PvdA in 1973 als de grootste regeringspartij uit de bus komt, verdwijnt haar steun voor de militanten, totdat zij (vier jaar later) in de oppositie terechtkomt en de situatie wederom radicaal anders wordt. De partij kiest dan de kant van de antikernenergie- en vredesbeweging. Eind jaren tachtig zal dit echter weer veranderen, omdat de PvdA zich ten gevolge van nieuwe partijstrategie meer acceptabel probeert te maken voor het CDA met wie zij wederom een regering wenst te vormen. Opportunisme is dus ook linkse politieke partijen niet vreemd. Met name de linkse actievoerders – en niet alleen anarchisten – zullen hen dat blijvend nadragen.

Een dergelijke golfbeweging wordt ook bij de politie geconstateerd, met ‘Amsterdam’ als voortrekker.⁶⁴ Tot de jaren zestig is sprake van repressie en gebruiken de agenten niet het ‘woord’, maar de ‘wapenstok’. Hierin moet echter wel verandering komen, aangezien de grote bewegingen van eind jaren zestig de gezagsuitoefening voor een groot deel lamleggen. Daarin zal, in 1977, de nota ‘Politie in verandering’ een omslag betekenen. Gedogen en hulpverleners vervangen dan handhaven en verbieden: de politie wordt je beste vriend, aldus de auteur. Dit zal eind jaren negentig weer veranderen door toedoen van de Amsterdamse korpschefs Kuiper en Van Riessen, die ‘handhaving en bonnen uitschrijven’ weer invoeren.

Het Nederlandse overheidsbeleid dat – tevens – in het buitenland wordt aangeduid als ‘Dutch Approach’, is dus niet altijd even stabiel. Het verandert met de effectuering van ander politiek beleid of met een nieuwe invulling van het begrip ‘gezag’. Maar met name BVD en AIVD houden lang vast aan een voorzichtige benadering van het actievoeren en brengen dat ook nadrukkelijk naar voren in hun contacten met politie en justitie. Dit doet de dienst vooral ook, aangezien hij gebruik van termen als terrorisme contraproductief acht vanwege kans op radicalisering of ondergronds gaan van individuen en groepen. Daarom maakt de dienst liever gebruik van het begrip ‘politiek gewelddadig activisme’ en vermijdt hij – op een sporadische uitzondering na – de term ‘terrorisme’ geheel, waar het ideologisch of politiek-gemotiveerde Nederlandse actievoerders betreft.

Met ‘Dutch Approach’, een term waarvan de precieze herkomst moeilijk is te vinden, wordt volgens de BVD “beleid bedoeld dat vooral gericht is op het voorkomen van geweld en het integreren van radicaal protest in het bestaande systeem”.⁶⁵ Zoals reeds in de Inleiding is aangegeven, is het begrip later ook elders gebruikt, met name op militair gebied. De Militaire

⁶³ Hanspeter Kriesi, ‘New social movements and political opportunities in Western Europe’, *European Journal of Political Research*, vol. 22, no. 2, 219-244, (1992): 235-236.

⁶⁴ Jurriën Rood, *Wat is er mis met gezag? Een nieuwe visie op autoriteit*, (Rotterdam: Lemniscaat, 2013), 63-64.

⁶⁵ Paul Abels, ‘Je wilt niet geloven dat zoiets in Nederland kan!’, in Isabelle Duyvesteyn en Beatrice de Graaf (eds.), *Terrorisme en hun bestrijders: vroeger en nu* (Amsterdam) 121-128 (2007): 123.

Spectator besteedt daar een publicatie aan onder de titel ‘Dutch Approach: mythisch politiek instrument of eindelijk geïntegreerd in ons optreden?’⁶⁶ De term wordt echter nog steeds het meest in verband gebracht met de Molukse acties in de jaren zeventig, zoals treinkapingen en bezettingen. Hierbij geldt als een belangrijk en beoogd effect “dat door eindeloos tijdrekken uiteindelijk de gijzelnemers plat gepraat zullen worden en dan uit een soort moedeloosheid hun actie zullen opgeven”.⁶⁷ Hoewel deze ‘Dutch Approach’ – zeker ook in het buitenland – onlosmakelijk verbonden lijkt met het Molukse terrorisme, kan deze term – vanuit een meer generieke benadering van de diverse protestvormen – ook in dit onderzoek gebruikt worden voor de interactie tussen de autoriteiten en actievoerders. Hier gelden enige algemene, maar relevante opmerkingen. De aanpak van het politiek geweld is in ons land lang anders geweest dan in de buurlanden. Zo bestrijdt de Duitse overheid in de jaren zeventig de acties van Rote Armee Fraktion met harde maatregelen, terwijl de Nederlandse zich niet alleen jegens de met de RAF sympathiserende ‘Rode’ groeperingen, maar zelfs bij het Molukse geweld zo lang mogelijk gematigd opstelt. Deze terughoudendheid wordt reeds gezien in de Regeringsbrief van 22 februari 1973, die geldt als het eerste beleidsdocument in relatie tot contraterrorisme in Nederland.⁶⁸ Deze verschijnt in de directe nasleep van een gijzeling door criminelen van een gezin in Deil, waarbij een draaiboek in relatie tot gijzelingen niet, naar tevredenheid, blijkt te hebben gefunctioneerd. Maar ook concludeert de auteur dat het beleid van de overheid niet de bedoeling heeft “groepen of individuen op te jagen of uit de weg te ruimen, maar juist om hen zoveel mogelijk in te kapselen in het democratisch systeem”. Juist daarmee heeft deze Dutch Approach veel kenmerken van het poldermodel.

Ook buitenlandse wetenschappers hebben zich beziggehouden met dit toch specifiek Nederlandse onderwerp, dat – zoals in de Inleiding is aangegeven – in de loop van de jaren een meerledige betekenis heeft gekregen. Vooral de Molukse treinkapingen en gijzelingen komen ter sprake.⁶⁹ Daarbij worden inzake de kaping bij Wijster vraagtekens gezet bij deze Dutch Approach en gesproken van een ‘mythe’. Het is niet enkel een kwestie van ‘tijdrekken en uitputten’. Zo zal minister van Justitie Van Agt, die taken van minister-president Den Uyl naar zich toe trekt, een grote rol spelen bij het succes vanwege zijn harde opstelling waarbij zelfs ook onschuldige slachtoffers mogen vallen: “Mit einer ruhigen Hand am Abzug gelang es Van Agt, die erste, besonders blutige Phase der Geiselnahme in ruhigeres Fahrwasser zu bringen. Passive Härte, realistische Drohkulisse und Isolationsstrategie waren die Mittel, der

⁶⁶ L.J. Leeuwenburgh-De Jong, <https://militairespectator.nl/artikelen/dutch-approach-mythisch-politiek-instrument-eindelijk-geintegreerd-ons-optreden>.

⁶⁷ Peter Bootsma, *de Molukse Acties. Treinkapingen en gijzelingen* (Amsterdam: Boom, 2000), 381.

⁶⁸ Abels, *Je wilt niet geloven dat zoiets in Nederland kan!*, 125.

⁶⁹ Matthias Dahlke, *Demokratischer Staat und transnationaler Terrorismus. Drei Wege zur Unnachgiebigkeit in Westeuropa 1972-1975*, (München: Oldenbourg Verlag, 2011), 406-415.

kalkulierte Tod einer Geisel der hohe Preis dafür, die Terroristen zwar nicht zur Aufgabe, aber immerhin zur Resignation zu bringen“.⁷⁰

Maar er vinden verschuivingen in dit beleid plaats, zoals eerder ook anderen al hebben onderkend: in 1977 kantelt, met kabinet-Van Agt, het beeld van een terughoudende overheid naar een roep om speciale contra-terrorismewetgeving.⁷¹ Dat verwachte hardere maatregelen er uiteindelijk niet komen, is slechts te danken aan het uitblijven van nieuwe gijzeldrama's of andere, terroristische, incidenten. Nog een reden is de wijze waarop – specifiek – de BVD de problematiek eerder al in relatie tot bijvoorbeeld Rode Jeugd heeft benaderd: door infiltreren en frustreren.⁷² Een ander relateert deze Dutch Approach echter in hoge mate en beschouwt dergelijke 'terughoudendheid tegenover terroristische acties aanvankelijk mede het gevolg van een gebrek aan politieke slagvaardigheid, ten gevolge van de in Nederland gebruikelijke decentralisatie en gebrekkige coördinatie': "We moeten het dus ook niet al te mooi maken".⁷³ Ergo, het ontbreekt hier mede bij wetenschappers aan eenduidigheid wat de evaluatie van de Nederlandse beleidsaanpak betreft.

Ook over de duur en beëindiging van 'Dutch Approach' – in de oorspronkelijke vorm en betekenis – lopen de meningen ver uiteen. De een ziet de bezetting van het Provinciehuis in Assen in maart 1978, waarbij Molukkers een gegijzelde meteen doden en de overheid geen kans geven te onderhandelen, als einde van de "strategie van het tijdrekken".⁷⁴ Volgens een ander speelt het reeds bij de actie in 1975 bij Wijster, aangezien dan wordt beseft dat alleen praten niet tot een oplossing leidt.⁷⁵ En daarom is het niet vreemd dat later, zoals in 1977 bij De Punt, zeer gewelddadig wordt ingegrepen. Een derde noemt als omslagpunt een uitspraak van Kosto – in 1987 – die aandringt op vervanging van 'politiek gewelddadig activisme' door 'politiek terrorisme'.⁷⁶ Daarmee "is de grens van aanvaardbaar activisme bereikt".⁷⁷ Anderen noemen 11 september 2001 als einddatum, want met de aanslagen van '9/11' verandert mede in ons land de kijk op terrorisme. Weer anderen benadrukken dat de Dutch Approach bij het onderhandelen sindsdien is verdwenen en dat de regering haar geloof, met name, vastpint op

⁷⁰ Dahlke, *Demokratischer Staat und transnationaler Terrorismus*, 408.

⁷¹ De Graaf, *Theater van de angst*, 47.

⁷² *ibidem*, 206-207.

⁷³ Duco Hellema, *Nederland en de jaren zeventig*, (Amsterdam: Boom, 2012), 99.

⁷⁴ Bootsma, *de Molukse acties*, 382.

⁷⁵ Dahlke, *Demokratischer Staat und transnationaler Terrorismus*, 420.

⁷⁶ Van der Woude, *Wetgeving in een veiligheidscultuur*, 171.

⁷⁷ 'De tolerantie voorbij', *Elseviers Magazine*, 24-1-1987, 52-53.

‘criminalisering van terrorisme’.⁷⁸ Zo stelt nieuwe wetgeving het voorbereidend stadium van een aanslag strafbaar en krijgen opsporingsinstanties en OM uitgebreidere bevoegdheden: ook informatie van de AIVD is dan bijvoorbeeld te gebruiken als bewijs in een strafzaak. Volgens hen betekent ‘9/11’ dus het einde van de Dutch Approach. Hierbij moet worden aangetekend dat zij uitgaan van een (te) beperkte invulling van het begrip ‘aanpak’. Want het gaat zeker in het voorliggende onderzoek eveneens om trachten te voorkomen dat individuen en/of groepen ‘door-radicaliseren’, waarbij eerder sprake is van preventief beleid.

Er is weliswaar een zware maatschappelijke en politieke druk geweest specifieke anti-terrorismewetten in te voeren, maar in een radio-interview laat het toenmalige Hoofd van de BVD, Sybrand van Hulst, na ‘9/11’ nog weten dat ‘Nederland geen behoefte had aan nieuwe wetgeving of bevoegdheden’.⁷⁹ Sowieso heeft de dienst permanent verschil gemaakt tussen (legaal) activisme en (illegaal) extremisme, maar ook tussen extremisme en terrorisme, met (wat dit laatste betreft) als een cruciale scheidslijn het op mensenlevens gerichte geweld. Niet iedere overheidsdienst blijkt de begrippen overigens hetzelfde te waarderen. Met name politie en veiligheidsdiensten hebben nog wel eens duidelijke verschillen van mening, zoals ook dit onderzoek zal aantonen.

De ‘Dutch Approach’ kent een verscheidenheid aan factoren, die zo’n beleid kunnen beïnvloeden. Zo heeft Buijs al aangetoond dat lankmoedigheid van de overheid juist agressie van actievoerders kan oproepen en dat dit op zijn beurt weer repressie in de hand werkt. Maar ook kan de drempel tot politieke deelname leiden tot frustratie (en eventueel geweld), hetgeen de overheid weer noopt tot ingrijpen. Een vanwege rubricering – zeker voor derden – minder duidelijke inbreng in het overheidsbeleid hier is de bemoeienis van de BVD en AIVD achter de schermen, hier aangeduid als ‘*hidden factor*’, waarover later meer. In de volgende definitie wordt deze factor niet specifiek omschreven, aangezien zij tot de brede beleidsaanpak behoort waarvan, bijvoorbeeld, eveneens het opnemen van spijtoptanten in de maatschappij onderdeel uitmaakt.

Met betrekking tot dit onderzoek naar de interactie tussen autoriteiten en actievoerders wordt het ter zake doende beleid – de ‘*Dutch Approach*’ – als volgt gedefinieerd:

“Dutch Approach is de wijze waarop de Nederlandse overheid – daarbij rekening houdend met de gevoelens van de maatschappij – ageert tegen en/of reageert op de handelingen van de haar uitdagende activisten en extremisten. Het beleid van de autoriteiten jegens deze actievoerders wordt – al naar gelang het gematigde (legale)

⁷⁸ Matthias Borgers & Elies van Sliedrecht. ‘The meaning of the precautionary principle for the assessment of criminal measures in the fight against terrorism’. *De vlucht naar voren / Tien tegen een*, 173-182 (Den Haag: Boom Juridische Uitgevers, 2009): 175-176.

⁷⁹ https://www.vpro.nl/argos/speel~POMS_VPRO_345611~wetgeving-in-nederland-na-9-11-argos~.html, 10-11-2011, 17:25-17:55.

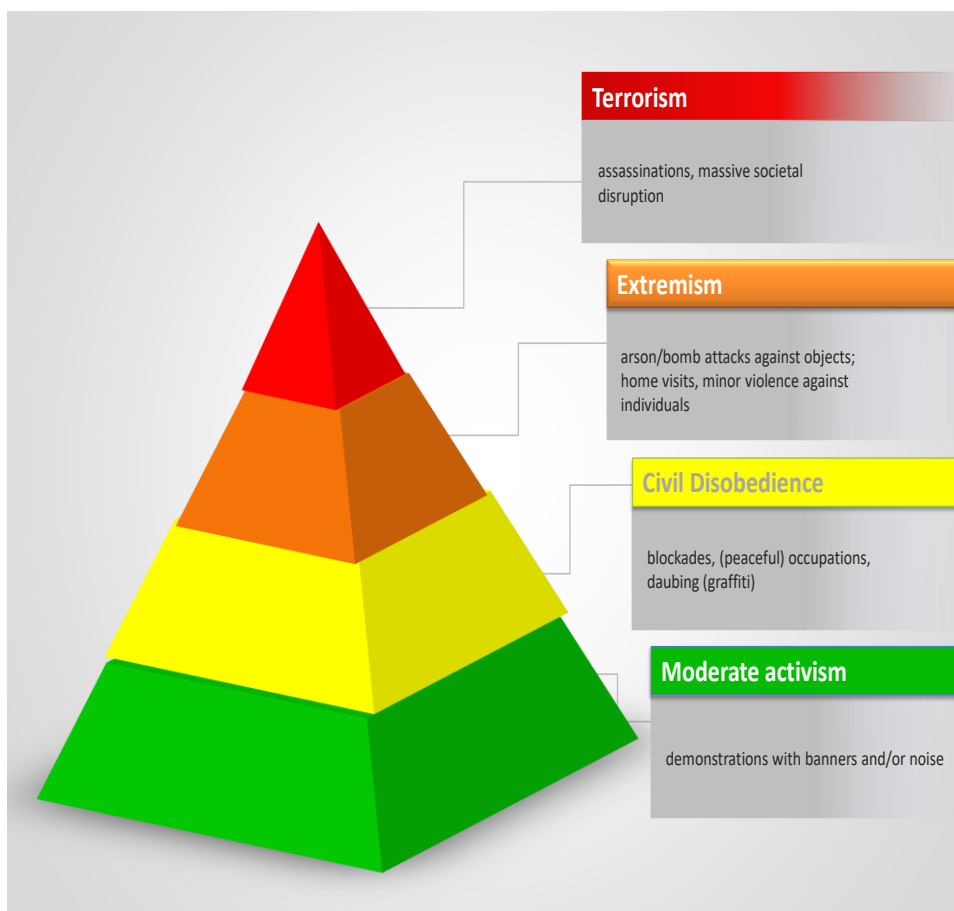
dan wel gewelddadige (illegale) activiteiten betreft – gekenmerkt door in de basis coulant, maar wanneer nodig en effectief geacht soms ook repressief optreden”.

Deze Dutch Approach maakt, een belangrijk, onderdeel uit van dit onderzoek naar de ‘Beweging’ waarbij in de inlichtingenpraktijk opgedane ervaringen van groter belang zijn dan de theorie. Diensten behoeven immers geen bevestiging van theoretische wetten, maar werken aan het voorkómen van ontsporingen. Zij verschaffen beleidsmakers informatie ten behoeve van de ontwikkeling van gericht beleid of geven, bij imminente dreiging, de eerste aanzet tot een nader onderzoek door opsporingsinstanties en/of justitiële vervolging door het Openbaar Ministerie. Er bestaat een – beknopte – praktijkdefinitie van wat *inlichtingen* eigenlijk zijn: “Het gestructureerd verzamelen van specifieke informatie om de uitvoerende macht te ondersteunen bij de uitvoering van haar taken om nationale veiligheid en democratische rechtsstaat te beschermen”.⁸⁰ Informatie van vooral veiligheidsdiensten geldt zo als een meer dan additionele – ja zelfs onmisbare – bron om voldoende zicht op die praktijk te krijgen. Er worden, wat ‘inlichtingen’ betreft, overigens ook andere, bredere definities gehanteerd, zoals deze meer algemene: “Intelligence is a corporate capability to forecast change in time to do something about it. The capability involves foresight and insight, and is intended to identify impending change which may be positive, representing opportunity, or negative, representing threat”.⁸¹ Vooral vanuit oogpunt van beleidsmakers voldoet eerdergenoemde praktijkdefinitie echter.

De Nederlandse aanpak van extreemlinks actievoeren brengt soms ook inzet van – uit de praktijk voortgekomen – analytische hulpmiddelen met zich mee. Zo maakt de dienst sinds 1998 mede ter inventarisatie en categorisatie – welke personen of groepen houden zich hoe en waarmee bezig? – gebruik van een (hieronder nader geïllustreerd) analytisch piramidemodel. Dit is overigens nadrukkelijk geen hiërarchisch model, maar beoogt veeleer – ter duiding van de eventuele noodzaak tot nadere monitoring – onderscheid te maken in gematigde, burgerlijk ongehoorzame, extremistische en terroristische actievoerders. Daarnaast dient het echter mede ter onderkenning van radicalisering, een begrip dat – hoewel betwistbaar – in het voorliggend onderzoek wordt gehanteerd voor het groeiproces – met zijn diverse stappen – van gematigd actievoeren naar terrorisme. Overigens lijken actievoerders lang niet altijd deze weg geheel te bewandelen. Een deel van hen slaat een stap of mogelijk zelfs meerdere over. Dit laatste geldt vooral de, op eigen initiatief actieve en (soms) ideologisch minder gebonden, eenlingen. Weer anderen daarentegen haken vroegtijdig geheel af.

⁸⁰ Willemijn Aerds, *Diensten met geheimen. Hoe de AIVD en MIVD Nederland veilig houden* (Amsterdam: Ambo/Anthos, 2023), 52.

⁸¹ Alan Breakspear. ‘A new definition of intelligence’. 2012.
<https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/02684527.2012.699285>.

82

Overigens maken de meeste bewegingen waaronder de Nederlandse, zoals het BVD-piramidemodel toont, normaliter gebruik van een gevarieerd actierepertoire waarbij – mede – extremisten niet-gewelddadige acties als efficiënt kunnen zien.

2.6 Inperking en afbakening onderzoek

Voorliggend onderzoek richt zich op het politieke geweld van de Nederlandse linkse extremisten, die door de BVD lang werden aangeduid als ‘politiek gewelddadige activisten’. Ontwikkelingen in het buitenland komen slechts marginaal ter sprake. Voor een vergelijking met de Nederlandse situatie is het goed terug te grijpen op diverse onderzoeken naar politiek geweld in vooral Duitsland, omdat daar in meer of mindere mate sprake is van verbanden

⁸² Hanselman, Berrie. 2018. ‘Presentation in Rome on 13 April’. https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/networks/radicalisation_awareness_network/ran-papers/docs/ran_pol_police_prevention_and_countering_of_far-right_and_far-left_extremism_rome_12-13_april_2018_en.pdf.

met Nederlandse geestverwanten. Dit geldt specifiek de Rote Armee Fraktion (RAF). In 2005 respectievelijk 2007 publiceren twee onderzoekers, onafhankelijk van elkaar, over ook in dit onderzoek een rol spelende gebeurtenissen in het decennium 1970-1980. De eerste richt zich vooral op ‘links radicalisme’ in Nederland, zoals van Rode Jeugd, Rode Hulp en – in mindere mate en ook van kortere duur – Rood Verzetsfront. Hij wijst daarbij naar Duitse voorbeelden en geeft aan dat de, linkse, revoluties in verre landen weliswaar een voorbeeld zijn voor ook Nederlandse radicale actievoerders, maar dat zij er gaandeweg achter komen dat die gepaard gaan met “veel bloedvergieten en deels wrede repressie”.⁸³ De tweede heeft zijn onderzoek gericht op genoemde RAF en beschrijft de sympathie, die deze terroristen vanuit Nederland ervaren.⁸⁴ De auteur laat zien dat zowel Rode Hulp als individuen binnen Rood Verzetsfront hand- en spandiensten hebben verricht aan de RAF.⁸⁵ In voorliggend onderzoek komen deze activiteiten nader aan bod.

Concluderend geldt dat dit onderzoek zich specifiek richt op de, bewegingsinterne, discussie over geweld van extremisten en de respons van de overheid op dit geweld. Buijs besteedt in dit verband aandacht aan de interactie tussen autoriteiten en actievoerders en de interne dynamiek van laatstgenoemden. Busher et al. beschrijven op hun beurt specifiek de remmen op, politiek, geweld. De bevindingen van beide auteurs vinden hun weerslag in dit onderzoek. Daarnaast is er aandacht voor de rol van de geweldsdiscussie en overheidsrespons bij een eventuele splitsing en/of desintegratie van de beweging.

2.7 Inrichting onderzoek

Dit onderzoek beoogt – kortweg – de beantwoording van deze vraag: ”Welke invloed hadden binnen de linkse actiebewegingen in de periode 1965-2015 de interne discussies over het gebruik van geweld én de overheidsrespons op het (politieke) geweld, op de ontwikkeling, het niveau en de continuïteit van het uit deze bewegingen afkomstige geweld?” Het antwoord biedt mede zicht op de redenen van splitsing of verval van groepen en afhaken van personen.

Rode Jeugd en haar ‘opvolgers’ passeren kort de revue, maar de ‘Beweging’ – vooral RaRa als vanwege haar geweld voornaamste exponent – en de nieuwe ‘lichting’ extremisten, die in de loop van dit millennium voor het voetlicht treedt, krijgen specifieke aandacht. Dit gebeurt ook middels – via inlichtingenmiddelen gegenereerde – informatie van de BVD en AIVD, aangezien zo meer zicht mogelijk is op deze radicale categorie actievoerders.

⁸³ Antoine Verbij, *Tien rode jaren: Links radicalisme in Nederland* E-PUB (Amsterdam: Ambo, 2005), : 1.

⁸⁴ Pekelder, *Sympathie voor de RAF*, 92-101.

⁸⁵ ibidem, 152-153.

Daarnaast komt het aandeel van lokale en nationale, maar (deels) mede internationale autoriteiten – vooral opsporings- en veiligheids-/inlichtingendiensten – bij het tegengaan van verdere radicalisering ter sprake. Beschrijving en analyse van een weliswaar sterk ingeperkt, maar toch nog groot aantal incidenten – zoals intimidatie en aanslagen – zullen hand in hand gaan met de, vooral intern gevoerde, discussie erover.

‘Geweld maakt meer kapot dan je lief is’ is een stelling die hier zeker op haar plaats is. Dit geweld ter realisering van de gestelde politieke doelen lijkt dikwijls niet in verhouding te staan tot hetgeen actievoerders willen bereiken. Dit in tegenstelling tot de overheid, die in de aanpak van het extremisme, begrippen hanteert als ‘proportionaliteit’ en ‘subsidiariteit’, door haarzelf kortweg ook aangeduid als ‘*prosub*’. Hiermee bedoelen de autoriteiten dat inbreuk op de privacy van mensen in een juiste verhouding moet staan tot het nagestreefde doel – het terugdringen van de dreiging (*proportionaliteit*) – en dat er ook geen ander en minder zwaar middel voorhanden mag zijn om de nodige informatie te verkrijgen (*subsidiariteit*). Kortom, in eerste instantie moeten de overheidsinstanties lichtere middelen inzetten.⁸⁶

Naast de rol van de overheid moet voorliggend onderzoek uitwijzen hoe de Beweging, met name in de discussie na incidenten, oordeelt over het geweldsgebruik, maar tevens welke remmen er bestaan om (nieuw) geweld in te perken of zelfs te voorkomen.

⁸⁶ Welke voorwaarden zijn er voor de inzet van bijzondere bevoegdheden? Wiv 2017. <https://www.aivd.nl/onderwerpen/hoe-komt-de-aivd-aan-zijn-inlichtingen>.